

[Glønborg]

lighed, som vi skal vise i dette Ting, på demokratisk vis vedtager at bruge en del af de midler, som vi har tilstrækkeligt af herhjemme, til i fællesskab at løse en medmenneskelig opgave igennem ulandshjælpen.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg skal ikke sige, det kom som nogen overraskelse, at der var andre ordførere, der ikke var enige med mig.

Jeg skal starte med fru Helle Degn. Det er jo fru Helle Degns vurdering, at de penge, der vil komme ind i form af private indsamlinger, kun vil få karakter af almisser. Jeg er sikker på, at hvis den danske befolkning ikke skulle betale så meget i skat, så var man også parat til at donere. For mit eget vedkommende betaler jeg gerne, når Folkekirkens Nødhjælp og andre samler penge ind, hvis det er projekter, jeg føler jeg kan være med til at støtte. Men den frihed har vi bare ikke i dag for de 6 mia. kr.s vedkommende, som man her i Folketinget har vedtaget man vil tage op af befolkningens lommer, uden at den har indflydelse på hverken anvendelsen eller størrelsen af pengene. Derfor kan jeg ikke se, at det er Fremskridtspartiet, der er de udemokratiske; tværtimod vil vi give folk frihed til at sige ja og nej til de forskellige projekter – en frihed, man ikke har i dag.

Til hr. Bjørn Elmquist om Fremskridtspartiets vilje til at acceptere det repræsentative demokrati: Det gør vi da selvfølgelig, men netop når grundloven hjemler mulighed for at afholde folkeafstemninger, må man da tage de store emner op til folkeafstemning. Et projekt som f.eks. Storebæltsprojektet mener vi ville have været velegnet til en folkeafstemning, og spørgsmålet om, hvorvidt Danmark skal give 6 mia. kr. om året i ulandsbistand, er meget velegnet til en folkeafstemning. Vi vil selvfølgelig også respektere det, hvis befolkningen siger ja til, at vi skal give 6 mia. kr. om året, men indtil videre har man ikke spurgt folk andet end indirekte ved folketingsvalg.

Hr. Glønborg taler om medmenneskelighed og ansvarlighed. Spørgsmålet er, hvem det er, der skal definere ansvarlighed og medmenneskelighed, hvis det ikke er det enkelte menneske, der skal gøre det. Jeg kan ikke se, at det er et folketingsflertal, der på vegne af 5 millioner danskere skal afgøre, hvad der er medmenneskelighed og ansvarlighed.

Til allersidst: hr. Glønborg mener, Danmark har tilstrækkelige midler. Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvor hr. Glønborg har det fra – Danmark er det land, der skylder mest væk pr. indbygger.

Jørgen Estrup (RV):

Debatten i dag er en velkommen anledning til at få sat nogle ting på plads, til at understrege, hvad de store perspektiver i udviklingsbistanden er, og til at få fastslået de målsætninger, vi arbejder efter. At der er brug for det, blev vi mindet om så sent som i går, når en embedsmandsgruppe i Indenrigsministeriet – guderne eller ministeren må i øvrigt vide med hvilket formål – kan nå frem til, at et afgørende kritikpunkt mod dansk udviklingsbistand er, at vi kun får 60 pct. af bistanden tilbage i form af køb af danske varer og tjenesteydelser. Så har man mistet orienteringen.

Bistandens berettigelse måles ikke ved, hvor mange procent vi selv får igen. Der er andre og mere tungtvejende begrundelser, men embedsmændene var måske undskyldt. Bistanden til ulandene kan ikke og skal ikke ses med andre end Udenrigsministeriets og Folketingets briller.

Hvis man vil forstå perspektiverne i bistandsarbejdet, er man nødt til at acceptere, at det enkelte land er underordnet de globale sammenhænge, at verden er en helhed, hvor snæver egeninteresse kan blokere for løsningen af de store problemer. Det forstod en John Kennedy i 1960'erne, da han gav USA's ungdom et globalt perspektiv med oprettelsen af Fredskorpset, det forstod Willy Brandt i 1970'erne, da han gjorde det klart for i-landene på den nordlige halvkugle, at de ikke kunne isolere sig, men måtte starte dialogen med ulandene på den sydlige halvkugle, og det har senest Gro Harlem Brundtland vist i 1980'erne ved at påvise udfordringerne til miljø- og energipolitikken i rapporten »Vor fælles fremtid«. Den samme synsvinkel har FN i mere end 40 år daglig arbejdet for.

Heldigvis behøver man ikke at frygte, at Danida har mistet dette perspektiv. Uanset hvilke kritiske detaljer i handlingsplanen man kan være tilbøjelig til at fordybe sig i, er der grund til indledningsvis at lykønske Danida. Det er et godt og sersløst stykke arbejde, der her er præsteret. Den redegørelse for mål og midler i ud-